

ПОСЛЕДЕНЪ СЛАВЕЙ

О вечерь дълбока, на скърби покорна,
Последния славей какво ти откри,
Свещена ли тайна на сънища морни,
Ревниво прикрита, отъ Бога дори?

Не мръквайте още простори огряни,
Последния славей е горестно тихъ,
И сякашъ изпраща къмъ облаци спряни
На своята поема прощалния стихъ.

Подъ вашия говоръ, натегнали ветви,
Последния славей е погледъ навелъ,
И въ сълзи потъва, забравени клетви
Въ сърцето си мъртво неволно прочелъ.

И бавно замълква посърнала шума,
Последния славей отплува на югъ,
И нѣкой смирено къмъ Бога продума:
Мечта ли умира, забравена тукъ?